

живили. Въ тѣхъ се възроди надеждата за едно скоро възвръщаніе на бащинитѣ си огнища.

Бакалницитѣ и кръчмитѣ, които въ послѣднитѣ дни бѣха затворени, сега се отваряха и се пълняха съ народъ. Освѣнъ това, съ пристиганіето на драгомировската дивизия, въ Габрово се появиха маркитанти съ разни прѣдмети за яденіе и питиета, но твърдѣ скѣпи и не за всѣкиго достѣпни. Особенно се чувствуваше голѣмъ недостатѣкъ за хлѣбъ, тѣй като не всички фурнаджии се бѣха заловили за напустнатата си работа.

Въ Габрово врѣмето вървеше бързо — не тѣй както на Шипка; не успѣхъ да си купя нѣкои потрѣбни нѣща, а пладнѣ вече дойде. Впрочемъ, ний—офицеритѣ и не бързахме.

— Е, че защо ще бързаме? Има още врѣме, на ли сме дошли тукъ за почивка и прѣвѣоръжаваніе? казваха офицеритѣ.

Отдохъ въ една гостинница да обѣдвамъ, гдѣто сварихъ нѣколко мои другари и познайници, които вече обѣдваха. Менюто въ габровскитѣ гостинници не бѣше сложно. Чорба, яхния, печено агнешко, кокошка и сютлашъ — ето обикновенното меню въ тукашнитѣ гостинници, за туй пѣкъ всичко бѣше ефтино. Още обѣдвахъ, когато дойде въ гостинницата единъ офицеръ — опѣлченецъ.

— Поздравлявамъ ви съ походъ, ни каза той, дружинитѣ се приготвятъ за пѣтъ.

— Е че за кждѣ ще вървимъ? го запитаха офицеритѣ.

Оказа се, че офицера не знаеше на кждѣ ще вървимъ, но само билъ чулъ, че ще вървимъ, на позицията.

— Трѣбва да е лоша работата на Шипка, заключи единъ отъ офицеритѣ. Дойдохме тукъ за почивка, а вмѣсто почивка, направихме толкова пѣтъ, и сега хайде пакъ назадъ.

Ний се расплатихме на бързо за обѣда и тръгнахме за бивуака, гдѣто имаше вече силно движение. Опѣлченцитѣ бързаха да довѣршатъ започнатата си рабо-